

VERSER LIDANDE

195

Du kämpat har en kamp så hård
Med sjukdom svår att bära
Vi sökte och Du fick den vård
Som mänskligt sett man kan begära
Men ändå fick Du från oss gå
Till evig ro och vila
Där ingen, ingen sjukdom kan Dig nå
Och dit våra tankar ila

196

Du var så trött så svag och matt
Av sjukdom svår
Men nu Du funnit vilans natt
Så skönt Du sova får

197

En tröst i sorgen Gud oss ger
Att den vi älskar ej lider mer

198

För den som sjukdom blott är givet
Är döden skönare än livet

199

Släkt är lågan som har flämtat
Länge nog så matt och svag
Nu har dödens ängel hämtat
Gnistan som av liv fanns kvar
Mycket, mycket har du lidit
Tålig, tålig har Du varit
Nu Du lyckligt hemma är

200

Vid Ditt läger dödens ängel stod
Viskade så sakta: Nu Du lidit nog
Och Du lycklig är som nu fått sluta från
plågor och från strid
Och Ditt trötta huvud luta uti evig frid

201

Du kämpade så tåligt
mot sjukdom som var svår.
Du talade så vackert
om kärlek som var vår.
Vid ekars djupa grönska
Ditt hem, Din trygghet var,
och där skall ljusa minnen
för alltid leva kvar.
Tack för allt

202

Vid höstvindens vaggsång
Du somnade stilla
Utan klagan smärtan bar
Ingen vet vad Du lidit
nu Du vilan funnit har
Gott att veta Du lider ej mer
Minnet av Dig skall stå kvar
Må klockorna ringa till vila

203

Djupt i hjärtat svider såren
Läk dem, Du som allt förmår
Torka bort den bittra tåren
Himlens Herre, Fader vår

204

Du led i tysthet
men slut är striden
Nu famnas Du av den
djupa friden,
där ingen klagar
och ingen gråter
Vårt hopp är,
att vi träffas åter

205

När sjukdom härjar i människans kropp och åter till hälsa ej
mer finnes hopp vi måste i döden befrielse se för vad har av
glädje då livet att ge

206

Bort i rymden skyar tågaskimrande i aftonglöd och mot dagens
sista låga Skaparen ro mot plågan bjöd

207

Det största är inte att slippa plåga och skonas från ångest och
ve Det största är kraften att utan att fråga kunna lida och le

208

Din plåga har slocknat det skedde i fridtrots att Du kämpat en
ojämn strid Din låga har brunnit trots hårda vindarden värmde
oss alla som kunde den se Kampen var hård men Du vann dock
till slut ty allt det Du skänkt oss kan aldrig dö ut

209

Allt vad Du lidit vi nog ej förstätt Vi stod vid Din sida så
hjälplösa blott Vi ville så gärna behålla Dig kvar Men Din tid
på jorden nu fullbordad var

210

Vänlig, god Du alltid varit Utan klagan smärtan bar Ingen vet
vad Du har lidit Nu Du vilan funnit har Vi nu måste sorgen bära
Fastän tom är hemmets vrå Vad Du gav åt Dina kära Finns i
minnet kvar ändå

211

Du friden har funnit frånsjukdom och smärta Men lever dock
alltid hos oss i vårt hjärta Tills ringen är slut

212

Slumra så tyst från sol och vår Slumra så stilla från smärtans tår
Ljuv är vilan i ljus och frid Fjärran borta från livets strid

213

Solen har dalat, dagen är slut Stilla är klappande hjärtat Skönt
är att vila från lidandet ut Somna från allt som har smärtat

214

Liksom ett ljus som blåstes ut Din levnad nu har nått sitt slut

215

Ej sorg det finns som känns så svår som när en älskad från oss
går Men smärtan mildras då man tänker att döden frihet ifrån
plågor skänker

216

Du somnade stilla när färden var slut Från allt vad Du lidit Du
nu vilar ut

217

Bort i rymden skyar tågaskimrande i aftonglöd och mot dagens
sista låga Skaparen ro mot plågan bjöd